

Хатинка для равлика

Жанна Хома

День видався теплим і сонячним. Дарусик грався надворі зі своїм песиком Міккі. Хлопчик жбурляв йому м’ячик, а той, кумедно підстрибуючи у високій траві, відшукував його і повертав господарю. Вкотре Міккі побіг на галявинку в пошуках м’яча.

Раптом цуцик помітив, що біля м’ячика крутиться якийсь слимак.

— Гав-гав-гав! — зарепетував собака.

Слимачок вмить скрутився і заховався під м’ячик.

— Міккі, чому ти там так забарився? — раптом гукнув Дарусик.

— Тут слимак біля м’яча, — боязко відповів пес.

— Ти злякався слимачка? — розсміявся хлопчик.

— Зовсім ні! — відказав собака. — Просто він не віддає м’яча!

Дарусик підійшов до цуцика і вони обоє нахилились до землі.

Хлопчик бережно підняв м’яча і побачив маленького черевоногого.

— Не чіпайте мене, будь ласка! — жалібним голосом мовив слимачок. — Я загубив свою хатинку-мушлю, і тепер я геть беззахисний!

— А як виглядала твоя хатинка? — запитав розчулившись хлопчик.

— Вона була дуже схожою на ваш м’ячик. Така ж маленька і кругла. Я носив її на спині і у будь-якому місці почувався, як вдома!

— То ти Равлик! — радісно вигукнув Дарусик.

— Так! — ледь усміхнувшись, мовив слимачок.

— Не турбуйся, друже! Ми тобі допоможемо!

Дарусик та Міккі вмить узялись допомагати Равлику. Вони обшукали усю галявину, заглянули під кожен кущ, та хатинки ніде не було!

— Що ж тепер робити? — думав Дарусик.

— А давай знайдемо йому нову хатинку, — раптом запропонував Міккі.

— Чудова думка, друже! — сплеснув у долоні хлопчик.

Малята почимчикували у дідусів сарай і почали розбирати старі речі.
— Знайшов!— скрикнув Міккі, виймаючи старий бабусин чайник.
Червоногий неспішно поліз у чайник, але той здався йому холодним і незатишним...

— Завеликий! — мовив малюк.

Міккі нишпорив далі. Аж раптом побачив маленький свисток, що висів без діла.

— Знайшов! — радісним голосом скрикнув пес.

Дарусик узяв свисток і підніс слимачку, але той не міг у нього навіть влізти!

— Замалий! — сказав Дарусик. — Не підходить!

Малята ще довго нишпорили у сараї... Враз побачили, як щось блиснуло з-за старих дощок.

Міккі підійшов ближче і вигукнув щасливим голосом:

— Хатинка із золота! Та ще й з музикою!

Дарусик відхилив дерев'яну дошку і побачив старенький татусів саксофон, з яким він у дитинстві:

— А як тобі ось така хатинка?— запропонував Равлику хлопчик.

Той зрадів і заповз у трубу. Та за кілька хвилин виліз і тужно зітхнув:

— Я вже ніколи не знайду кращого будиночка за свою мушлю! Навіть музична хатинка із золота не замінить затишок у моєму рідному домі!

“Що ж тепер робити? Як допомогти слимачку?” — думали вони.

Зненацька Міккі зірвався з місця, побачивши сусідського кота.

— Гав-гав-гав! — зарепетував він.

Мурчик прудко видерся на дерево і зашипів у відповідь.

— Залиш його, Міккі! — мовив малюк. — Нехай грається!

— Тільки не на моїй галявині! — сердито прогарчав пес.

Дарусик підвів голову, щоб глянути на кота, і випадково помітив незвичайну підвіску у нього на шиї.

— Що це? — з подивом запитав хлопчик.

— Це мій медальйон! Я знайшов його біля виноградника, — відповів кіт.

— Та це ж моя мушля! — радісно вигукнув Равлик.

Дарусик підійшов до дерева і ласкаво попросив котика:

— Віддай, будь ласка, свою прикрасу! Це хатинка нашого друга Равлика!

Кіт з острахом глипнув униз:

— А Міккі мене не чіпатиме?

— Ні! Він хороший! — запевнив малюк, глядячи собаку по голівці.

Перестрибуючи з гілки на гілку, кіт швиденько спустився і підніс мушлю слимачку. Той узяв хатинку і висадив її прямисінько на спину!

Потім він скрутився клубочком і заховався у ній.

— Дякую, друзі! — раптом пролунало з мушлі. — Завдяки усім вам тепер я знову вдома!

